

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/82/2016
Identifikačné číslo spisu:	1115010325
Dátum vydania rozhodnutia:	15.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1115010325.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martin Bargela v trestnej veci obvineného I. H., pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 § 155 ods. 1 Trestného zákona a iné trestné činy, na neverejnom zasadnutí konanom 15. marca 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného I. H. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/31/2016, zo 4. mája 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného I. H. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/22/23015, z 24. novembra 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/31/2016, zo 4. mája 2016 bol obvinený I. H. uznaný vinným zo spáchania pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 § 155 ods. 1 Trestného zákona, z pokračovacieho prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a z pokusu pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 14 ods. 1, § 212 ods. 2 písm. f/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, ktorých sa dopustil spôsobom podrobne rozvedeným vo výrokovvej časti označeného rozsudku okresného súdu.

Za spáchanie týchto trestných činov bol menovanému uložený podľa § 155 ods. 1, § 36 písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona na výkon trestu bol obvinený zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona bol zároveň zrušený výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 0T/103/2014 zo 4. júla 2014. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona súd obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obvinenému I. H. uložená povinnosť nahradiť poškodenej R. D.kodu vo výške 1500 €.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/31/2016 zo 4. mája 2016, ktorým bolo jeho

odvolanie, podané proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 3T/22/2015 z 24. novembra 2015, zamietnuté ako nedôvodné, podal prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Trestného poriadku a navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok a uznesenie vyššie označených súdov nižšieho stupňa. Výslovil, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon v jeho neprospech a vec prikázal na nové prejednanie a rozhodnutie.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor s konštatovaním nedôvodnosti podaného dovolania a s návrhom na jeho odmietnutie podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku (viď 790 - 792).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I.).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (článok 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodíť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu len vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Obvinený v dovolaní argumentoval nasledovne:

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku vidí v tom:

- že súd uznesením odmietol vykonať ním navrhnuté dôkazy, pričom podrobne rozobral už vykonané dôkazy, podrobil ich vlastnému rozboru a hodnoteniu a vysvetlil význam ním navrhnutých dôkazov,
- že bolo porušením práva na obhajobu „keď na hlavnom pojednávaní 22.9.2015, na návrh obhajcu sa čítala zápisnica o výsluchu poškodenej, pričom táto sa priamo na hlavnom pojednávaní po prečítaní jej výpovede vyjadrila „Je to pravda.“,
- že „po realizácii obhliadky miesta činu ho nikto neuvedomil a nedostal potvrdenie o odňatí vecí.“, a napokon
- že v prípravnom konaní nebol upovedomovaný vopred o úkonoch a výsluchoch svedkov.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a k argumentom obvineného najvyšší súd poznamenáva.

Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa

§ 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napríklad rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Nevykonanie obvineným navrhnutých dôkazov nezakladá žiadny dovolací dôvod, pretože súd nie je viazaný takýmto návrhom a sám môže rozhodnúť, ktoré dôkazy je potrebné na hlavnom pojednávaní vykonať, tak aby boli objasnené všetky okolnosti potrebné na náležité zistenie veci. V zmysle vyššie uvedeného by dovolacím dôvodom bolo len nerozhodnutie súdu o návrhu na doplnenie dokazovania a nevysvetlenie nadbytočnosti a nepotrebnosti doplneného dokazovania za súčasnej existencie ďalších skutočností naznačujúcich, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva obvineného na obhajobu tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal,

pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočnené v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, pričom okresný súd na hlavnom pojednávaní (č. l. 606), postupom podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať navrhované dôkazy a teda procesne postupoval bezchybne.

Prečítaním časti výpovede svedkyne - poškodenej R. D. z prípravného konania na hlavnom pojednávaní (kde bola prítomná a výsluch vykonal obhajca, č. l. 542), nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože tento úkon bol vykonaný v súlade s ustanovením § 264 Trestného poriadku a v neposlednom rade aj v súlade so zásadou kontradiktórnosti, keďže tento úkon v konečnom dôsledku slúžil len na posúdenie vierohodnosti tvrdení menovanej svedkyne.

Postup polície pri prizvaní N. M. na obhliadku miesta činu (č. l. 135-146), i výsluchu tejto osoby ako svedkyne (č. l. 122-124), neodporuje zákonu, nakoľko išlo o logický dôsledok existujúceho právneho stavu (svedkyňa je vlastníčkou bytu kde bola vykonaná obhliadka, mala kľúče od bytu a teda nebolo potrebné násilne do neho vniknúť, pričom po otvorení bytu z neho odišla), a v konečnom dôsledku nevy povedala k priebehu skutkového stavu veci, ale k okolnostiam prenájmu bytu.

V trestnom konaní nie je potrebné upovedomovať obvineného o obhliadke miesta činu (ako sa toho v dovolaní domáha obvinený), pretože obhliadka miesta činu je kriminalistická metóda, pri ktorej sa priamym pozorovaním zisťujú stopy trestného činu (a následne i zaistujú vecné stopy), ktorý už bol spáchaný a odhalený, nejde teda o domovú prehliadku, ktorou sa má odhaliť prípadný trestný čin alebo zaistiť vec dôležitá pre trestné konanie, respektíve nájsť tam skrývajúcu sa podozrivú osobu alebo zaistiť hnuťelné veci na uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody. Preto sú procesné podmienky pre obidva vyššie uvedené úkony iné a na výkon obhliadky miesta činu sa nevyžaduje predchádzajúce upovedomenie obvineného a nevyžaduje sa ani následné upovedomenie obvineného o vykonaní obhliadky miesta činu. Z rozdielnosti uvedených procesných úkonov vyplýva, že na zaistenie stôp trestného činu pri obhliadke miesta činu (biologické, chemické, trasologické, vecné a iné), ktorými mal byť alebo mohol byť spáchaný trestný čin nie je potrebné aplikovať postup podľa § 91 Trestného poriadku, pretože hoci ide o veci dôležité pre trestné konanie, nejde o veci nedostupné pre orgány činné v trestnom konaní, ale ide o veci prítomné na mieste činu. Tu si treba uvedomiť, že povinnosť na vydanie veci a následne odňatie veci v zmysle ustanovenia § 89 až § 98 Trestného poriadku sa vzťahuje na veci nedostupné pre orgány činné v trestnom konaní a zároveň veci dôležité pre trestné konania. Takýto stav však nenastáva pri obhliadke miesta činu, kde orgány činné v trestnom konaní dokumentujú a zaistujú veci pre nich dostupné a zároveň dôležité, alebo aspoň potencionálne dôležité pre trestné konanie

Podľa § 213 ods. 1 Trestného poriadku policajt môže povoliť účasť obvinenému na vyšetrovacích úkonoch a umožniť mu klást' vypočúvaným svedkom otázky.

Z predloženého spisu vyplýva, že obvinený mal už v prípravnom konaní obhajcu (obhajcov) a tento sa zúčastňoval výsluchov svedkov (č. l. 92, 99, 107, 118, 125), i konfrontácie medzi obvineným a poškodenou (č. l. 128). To isté platí aj o hlavnom pojednávaní. Z uvedeného vyplýva, že právo na obhajobu nebolo v žiadnom prípade porušené, pretože toto právo je potrebné vnímať ako právo obhajoby ako celku, nie len obvineného osobne. Preto je dostatočné ak možnosť zúčastniť sa výsluchov svedkov a možnosť vypočuť svedkov už v prípravnom konaní, bola daná aspoň obhajcovi (Verdam proti Holandsku, rozsudok č. 35253/97 z 31. augusta 1999, Vebiu proti Českej republike, rozsudok č. 46168/99 z 26. júla 2003, Kurup proti Dánsku, rozsudok č. 11219/84 z 10. júla 1985). Najvyšší súd uzatvára, že ak má obvinený obhajcu, postačí, že možnosť zúčastniť sa výsluchu svedka mal len jeden z nich, teda buď obvinený alebo obhajca, čo bolo v predmetnej veci dodržané a preto nemožno u obvineného I. H. konštatovať ani z tohto dôvodu porušenie práva na obhajobu.

S ohľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd nezistil v postupe orgánov činných v trestnom konaní a ani v postupe súdu pri vykonávaní dôkazov také závažné porušenia práva na obhajobu obvineného I. H., ktoré by odôvodňovali existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku obvinený odôvodnil v podstate nasledovne:

- osoba prítomná pri obhliadke, pani M., teda nezúčastnená osoba, bola následne vypočutá ako svedkyňa,
- súd uviedol ako jeden z dôkazov v odôvodnení rozsudku strana 12, strana 17, riadok odspodu, „...súd vznik mechanizmu zranení vytrhol z kontextu..., preto považujem tieto dôkazy za nezákonné“,
- „Tieto vyjadrenia Ing. p. Matejovej považujem bezpochyby za chyby znaleckého posudku, nakoľko je nejasný a neúplný a opiera sa..., preto mám za to, že v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. bol naplnený dovolací dôvod“,
- „Poukazujem na odvolací súd, ktorý v uznesení o zamietnutí odvolania konštatoval nasledovné...“.

Vyššie uvedené argumenty obvineného sú kritikou rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, s vlastným pohľadom na spôsob hodnotenia dôkazov a vlastným posúdením kvality odôvodnení ich rozhodnutí i kvality znaleckých posudkov, nie sú však vecnými a relevantnými argumentmi na naplnenie dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, ktorý možno úspešne uplatňovať v prípadoch keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru, by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (sollery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Marianna Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2012, Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci

dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Argumenty obvineného, ktoré podľa neho preukazujú danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, nie je možné považovať za relevantné, ani vecné s tým, že k výsluchu svedkyne M. sa najvyšší súd vyjadril vyššie, a preto uzatvára, že nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku obvinený vidí v tom:

- „Mám za to, že mi bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a neprimerane prísny, pretože mi bola pričítaná duplicitne priťažujúca okolnosť. Súd použil § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a 8 mesiacov. Poukazujem na ustanovenie § 38 ods. 7, ustanovenia odseku 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne.“

Najvyšší súd poznamenáva, že súčasné použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona je možné v prípade, ak: „Nie je pre páchatel'a neprimerane prísne“ (§ 38 ods. 7 Trestného zákona). Okresný súd na strane 26 rozsudku zrozumiteľne vysvetlil prečo súčasne aplikoval tieto ustanovenia, s čím sa najvyšší súd stotožnil bez potreby opakovania tam uvedeného. Najvyšší súd navyše pripomína, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený za trestný čin zo spáchania, ktorého bol uznaný vinným

- trest vo výmere mimo trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa,

Uloženie trestu mimo trestnej sadzby sa týka len tých odstupňovateľných trestných činov, ktoré majú určitú sadzbu vymedzenú zákonom - trestov odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona). Trest odňatia slobody (o ktorý ide aj v predmetnej veci), má konkrétne hranice trestnej sadzby určené v príslušnom ustanovení osobitnej časti trestného zákona podľa toho o aký trestný čin ide, prípadne v akej alternatíve bol spáchaný.

Dovolacím dôvodom podľa písmena h/ § 371 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť len neprimeranosť trestu pociťovaná, či už ako prísna alebo mierna, ak bol trest vymeraný v rozmedzí určitej trestnej sadzby. Takisto neuloženie žiadneho trestu pri upustení od potrestania, resp. pri upustení od uloženia súhrnného trestu, nemôže naplňať tento dovolací dôvod.

Druhom trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumejú najmä prípady, kedy bol obvinenému uložený niektorý z druhov trestov (§ 32 Trestného zákona), bez splnenia tých podmienok, ktoré zákon predpokladá, t. j. pokiaľ v konkrétnom prípade určenom páchatel'ovi za určitý trestný čin nebolo možné uložiť niektorý druh trestu, s ohľadom na jeho zvláštne zákonné podmienky (napríklad trest vyhostenia občanovi Slovenskej republiky, trest zákazu činnosti za trestný čin, ktorý nebol spáchaný v súvislosti s touto činnosťou, trest prepadnutia veci, ktorá nepatrí páchatel'ovi a podobne).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že obvinenému bol uložený trest v rámci trestnej sadzby a preto nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený odôvodnil tým, že:

- z vykonaných dôkazov nevyplývalo, že by mal v úmysle poškodenej spôsobiť ublíženie na zdraví,
- súd nesprávne vyhodnotil všetky okolnosti prípadu a dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní a „skutok v obžalobe podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona považuje za správnu kvalifikáciu skutku...“
- výrok o vine a treste v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 Trestného zákona a § 155 ods. 1 Trestného zákona bol založený nie na dôkazoch, ale na právnom názore súdu... v zmysle § 14 ods. 3 Trestného zákona trestnosť pokusu zanikla.“

K tomu najvyšší súd poznamenáva, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný končným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenom v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdov nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdov nižších súdov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený I. H. spáchal skutky tak, ako sú uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku právnou kvalifikáciou uvedenou v právnej vete rozsudku okresného súdu. Použitú právnú kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkových podstat označených trestných činov.

Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Zo zreteľom na vyššie uvedené, najvyšší súd odmietol dovolanie obvineného I. H. postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.